

формулирано от Конституционния съд за последен път в решение № 1 от 14 януари 1999 г. по к.д. № 34/1998 г.(ДВ, бр.6 от 22 януари 1999 г.) с позовавания и на предходни решения на този съд.

Независимо от това е уместно да се има предвид чл.71, ал.2, изр.3 от приетия от XXXIX Народно събрание правилник – разпоредба, съгласно която “ [при второто гласуване] предложения, които противоречат на принципите и обхвата на приетия на първо гласуване законопроект, не се обсъждат и гласуват”. Става дума за ново положение, залегнало в Правилника за организацията и дейността на настоящата легислатура, което е израз на намерението да се скъса с практиката отделни законови разпоредби да се обсъждат и приемат с едно гласуване. Въпреки че то е “процедурно правило”, предвидено в ПОДНС, а не в Конституцията, съществуването му е от значение за разкриването на действителното съдържание на конституционното изискване, а спазването му е изискване, което произтича и от принципа на правовата държава, установен в чл.4, ал.1 от Конституцията. Този принцип се отнася за всички държавни органи, включително и за Народното събрание, и той не може да бъде заобикалян чрез позоваването на “вътрешни” процедурни правила. Щом като законите се обсъждат и приемат с две гласувания, както гласи чл.88, ал.1 от Конституцията, отклонение от това изискване е допустимо единствено по отношение на разпоредби с “организационен” характер, каквито са например преходните и заключителни разпоредби, или такива, които не се намират в противоречие с принципите и обхвата на приетия на първо гласуване законопроект.

В случая въпросът за пределната възраст на кадровата служба на определени категории офицери или на офицерите като цяло, въобще не се обхваща от внесения от Министерския съвет законопроект. В това отношение не е без значение обстоятелството, че става дума за ограничаване (намаляване) на пределната възраст на старшите и висшите офицери в Българската армия – въпрос, по който правителството не се е ангажирало с внесения законопроект. Това обстоятелство само по себе си показва, че оспорваното изменение е извън съдържателния обхват на законопроекта, внесен от Министерския съвет и приет на първо гласуване. Относимостта му към кадровия статус на определени категории офицери очевидно го прави част от проблематиката на Закона за отбраната и въоръжените сили. Текстът притежава обаче собствено и самостоятелно нормативно съдържание и действие, така че превръщането му в закон се подчинява на процедурата, предвидена в чл.88, ал.1 от Конституцията за законите въобще.

Следва, следователно, да се приложи конституционното положение, залегнало в разпоредбата на чл.88, ал.1 от Конституцията. То именно се явява нарушено и с оглед на това основание се прави, най-напред, искането.

2. От друга страна, неучастието на Министерския съвет и на други държавни органи, имащи отношение по въпросите на въоръжените сили на Република България, в законодателния процес по приемането на тази разпоредба, засяга нейната конституционност и по същество. След като по силата на чл.105, ал.2 от Конституцията “Министерският съвет осъществява общото ръководство на Въоръжените сили”, не е допустимо съдбата на група офицери, които принадлежат към “висшия команден състав на въоръжените сили” по смисъла на чл.100, ал.2 от Конституцията, да се решава без участието на органите, в чиято конституционна компетентност се включва определянето на висшия команден състав и неговото ръководство.

Както се посочи, последица от действието на оспорената разпоредба е отстраняването от въоръжените сили на Република България на съществена - като брой, професионална квалификация и опит и място във военната йерархия – група старши и висши офицери. Тази последица има сериозно отношение към и се отразява на способността на въоръжените сили да гарантират суверенитета, сигурността и независимостта на страната и да защитават нейната териториална цялост, което е основно конституционно начало, залегнало в чл.9 от Конституцията. Спазването на това начало изисква съобразяването и на останалите посочени конституционни разпоредби, които образуват конституционната основа на ръководството на Въоръжените сили и на определянето на командния им състав.

3. На последно място, възприетото положение противоречи на принципа, утновен в чл.6,ал. 2 от Конституцията.

При положение, че съществува обща тенденция към увеличаване на възрастта за пенсиониране, която е най-добре изразена в Кодекса за задължителното обществено осигуряване, обратното действие на оспорената разпоредба засяга положението на определена професионална група въз основа на признак, който нито е изразен от законодателя, нито е допустим като основание за ограничаване на права от гледна точка на чл.6, ал.2 от Конституцията. Разбира се, допустимо е нееднакво третиране на различни професионални групи, което отразява определени специфики и поначало се прави в техен и в обществен интерес. В конкретния случай засягането на професионалното и трудовото положение, на професионалното и личното достойнство, не е израз на такъв подход, а е реализирано в пряко противоречие с изискването на разпоредбата на чл. 6, ал.2 от Конституцията за недопускане ограничения на права.

И С К А Н Е : Да се установи на основание чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията на Република България противоконституционността на §28 от Закона за изменение и допълнение на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, с който се изменя чл.127 от Закона (ДВ, бр. 40 от 19 април 2002 г.).

При разглеждането на допустимостта и основателността на искането като заинтересувани страни следва да бъдат конституирани Народното събрание и Министерският съвет.

6 юни 2002 г.

Народни представители:

1. *Любен Нору. Тодоров*
2. *Александър Фредерикс*
3. *Янак Б. Станков*
4. *Александър Ташков*
5. *Руми Обичков*
6. *Стефан Вв. Козев*
7. *Любел Кориезов*

8. Мико Павел
9. Боико Вемкоб
10. Михаил Микоб
11. Георги Горгуб
12. Стефан Пандев
13. Уво Анаст
14. Георги Босничов
15. Криво Мидов
16. Давид Умевек
17. Сидео Умев Мидов
18. Симеон Н. Симеон В.
19. Бранко Хр. Угов
20. Серафим Сн. Димов
21. Борислав Мух. Борков
22. Огнен Самарев
23. Боико Радоев
24. Стефан Сурафев
25. Симеон Мидифов
26. Георги Анастасов
27. Иван Давидов
28. Петер Димитров
29. Ефим. Евангел Жуброва
30. Тома Томов
31. Ахас Транев
32. Георги Пиривек
33. Стефан Асимов
34. Иван Терпев
35. Иван Димов
36. Христо Томов

37. Стефан Давидов -
38. Юрий Павлов -
39. Васил Карамов -
40. Ботко М. Раилов -
41. Румен М. Василев
42. Димитър Желев
43. Асен Таракчиев -
44. Сергей Станиславов
45. Асен Каланджиев -
46. Елена Курбанова -
47. Веселин Петров
48. Тодор Божидаров -